

Vi har hunnit längre med jämställdheten

Så jävla trött. Titeln är både slående och lockande. Och visst går det att känna igen problematiken. Kvinnor bär den mentala bördan i hemmet och vardagen. Axlar familjeansvaret, håller i alla trådar, står för planering och skapar rutiner för att allt ska fungera, medan mannen i bästa fall "hjälper till".

Boken baseras på författarens egna erfarenheter. Hon har också intervjuat ett antal medsysstrar som alla utropat "jag också" och bidragit med sina erfarenheter.

Flyhänt skrivet och lättläst. Men, i min smak, onödigt många upprepningar och exempel på det som man fattar redan i första kapitlet. Och jag tycker att budskapet kommer väl sent för att vara intressant. De förhållanden som beskrivs känner jag igen i min generation, det vill säga 1960- talet och några decennier framåt och förstås bakåt. Min erfarenhet är att dagens unga familjer delar på både sysslor och ansvar. Kanske har jag fel? Kanske är det annorlunda i Sverige än i Amerika?

Det avslutande budskapet är (förstås) riktat till kvinnorna, släpp kontrollen. Förändring är möjlig, men eftersom alla familjer och relationer är olika finns inget universalrecept. Alla måste hitta sin väg till balans. Det är klokt. Framförallt kan denna balans bli till nytta i nästa generation.

Gun-Lis Angsell

Så jävla trött

Om kvinnors känslomässiga arbete och vägen till förändring

Gemma Hartley

Översättning Hillevi Jonsson

Natur&Kultur